

пол. 18 ст. Похилевичі були настоятелями церкви св. Михайла у с. Багатирка (нині Ставищен. р-ну Київ. обл.; храм зберігся донині), збудували низку церков на Київщині (напр., св. Іоанна Богослова у с. Любча, нині

Могила Л. Похилевича

Ставищен. р-ну). Батько Лаврентія заразився холерою та помер у с. Литвинівка (нині Жашків. р-ну Черкас. обл.), куди поїхав ховати свого тестя, настоятеля церкви св. Іоанна Богослова Панасевича. Л. Похилевич душпастирював у Свято-Богослов. церкві у рідному селі, потім працював у Київ. духов. консисторії, губерн. ком-ті із забезпечення сільс. духовенства, повіт. суді, брав участь у роботі Київ. статист. ком-ту. 1864 у Києві опубл. його унікальне на той час вид. «Сказанія о населенныхъ мѣстностяхъ Киевской губерніи» (1865 отримав за нього Малу Уварів. премію С.-Петербур. АН; 2005 і 2013 перевидано у м. Біла Церква Київ. обл.), 1865 – «Монастыри и церкви г. Киева», 1887 – «Уѣзды Киевскій и Радомысльскій» (1-й вип. запланованого ним ґрунт. істор.-статист. опису Київ. губ.). Від 1869 – у відставці. Л. Похилевича поховали у храм. садибі, з вівтар. боку церкви Воздвиження Хреста Господнього у Воздвиженську. Нині на його могилі – сучас. граніт. хрест, збереглася літа надгробна плита (1898), прикрашена зображенням розгорнутої кн. «Сказанія».

1900 тут мешкали 826 осіб. Під час воєн. дій наприкінці 1910-х рр. влада неодноразово змінювалася. 1920 більшовики перейменували село на честь компарт. діяча Д. Мануїльського. У 1-й

третині 20 ст. складалося з центр. села та числен. хуторів по 10–15 дворів. На х. Німецьке мешкали німці, які застосовували прогресивні тоді методи оброблення землі та розведення великої рогатої худоби. У Мануїлівці та її поселеннях-супутниках також займалися обробленням шкіри та деревини, зокрема виготовляли діжки, вози, сани, хомути, дуги. Під час колективізації, якій тут чинили опір, замож. селян розкуркулили, а хутори ліквідували. Донині достовірно встановлено прізвища 16-ти любимівців, які померли від штуч. голодомору 1932–33. Жит. зазнали сталін. репресій. 1919–23 – село Чорнобил. пов.; 1923–30 – Київ. округи; від 1932 – Київ. обл.; 1923–62 – Димер., 1962–73 – Іванків., від 1973 – Вишгород. р-нів. Від серпня 1941 до листопада 1943 – під нім.-фашист. окупацією. 1970 проживали 884 особи. Нині у Л. – заг.-осв. школа; клуб, б-ка; фельдшер.-акушер. пункт. 1978 створ. ботан. заказник Дмитрівський (16,6 га; у сосново-берез. насадженнях зростає конвалія травнева), 1984 – Любимівський (23,2 га; у сосново-берез. насадженнях – зарослі чорниці; обидва – місц. значення). Встановлено пам'ятник воїнам, які загинули під час 2-ї світ. війни, пам'ят. знак жертвам голодомору. У Л. мешкала співачка, засл. арт. УРСР Л. Гримальська (див. дует «Два кольори»).

А. І. Шушківський

ЛЮБИМІВСЬКІ КУРГАНИ ТА ГОРОДИЩЕ

– археологічні пам'ятки. Знаходяться на лівому березі Дніпра побли. с. Любимівка Кахов. р-ну Херсон. обл. 1968–69 розкопано 60 різночас. курганів, де виявлено бл. 200 поховань від 4 тис. до н. е. до 13 ст. н. е. Серед них –

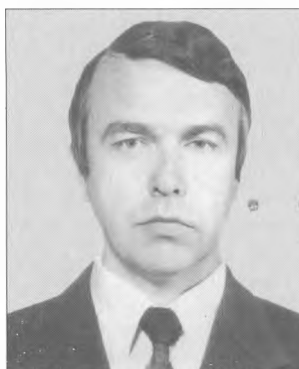
унікал. мегаліт. споруда (курган 14) нижньомихайлівської культури (3800–3500 рр. до н. е.), кургани доби бронзи, скіф. часу та номадів середньовіччя. Городище Малої Скіфії (3 ст. до н. е. – 3 ст. н. е.) досліджували у серед. 1920-х рр., 1951–52, 1972 та 1978. Вивчено ділянки валу та рову, кам'яних жител, госп. споруд і зерн. ям; знайдено численні зразки місц. та імпортов. посуду, знаряддя праці, побут. артефакти. Насел. займалося землеробством, тваринництвом, ремеслами, вело торгівлю з антич. містами, орієнтуючись на Ольвію. Розвивається водами Кахов. водосховища.

Літ.: Дмитров Л. Д., Зуц В. Л., Копилов Ф. Б. Любимівське городище рубежу н. е. // Археол. пам'ятки. 1961. Т. 10; Лесков О. Скарби курганів Херсонщини. К., 1974.

В. В. Отрошенко

ЛЮБИМКОВ

Леонід Сергійович (15. 11. 1943, м. Вологда, РФ) – астроном. Д-р фіз.-мат. н. (1988). Закін. Ленінгр. ун-т (нині С.-Петербург, 1965).

Від 1969 працює в Крим. астрофіз. обсерваторії (сміт Научний Бахчисарай. р-ну), нині – гол. н. с. Наук. дослідж. у галузі зоряної астрофізики.

Пр.: Химический состав звезд: метод и результаты анализа. О., 1995; Определение фундаментальных па-

раметров сверхгигантов классов FuG // Астрофизика. 2009. Т. 52, вып. 2 (спів-авт.); Гелий в звездных атмосферах // Кинетика и физика небес. тел. 2010. Т. 46, № 4; Carbon, nitrogen and oxygen abundances in atmospheres of the 5-11 Msun B-type main-sequence Stars // Monthly Notices of the Royal Astronomical Society. 2013. Vol. 428, № 4 (спів-авт.).

Н. І. Шаховська

ЛЮБИМОВ

Володимир Євгенович (18. 07. 1939, Київ – 31. 08. 2013, там само) – фахівець у галузі верстатобудування. Д-р тех. н. (1992), проф. (1994). Закін. Київ. політех. ін-т (1962), де відтоді й до 1998 працював (нині Нац. тех. ун-т України «Київ. політех. ін-т»); від 1991 – проф. каф. технології машинобудування;

1999–2013 – проф. Жешув. політехніки (Польща) Осн. напрямки наук. дослідж.: моделювання умов роботи різал. кромок під час роботи широкими різцями, лезове оброблення; розроблення якіс. ендопротезів суглобів.

Пр.: О критерии затупления протяжек // Технология и автоматизация машиностроения. 1979. № 23; Справочник по обработке металлов резанием. К., 1983; Модель процесса изнашивания режущих кромок фрезы // Технология и автоматизация машиностроения. 1990. № 45; Технологические основы управления системой резания по параметру шероховатости обработанной поверхности. К., 1992; Гидродинамические явления в прирезцовом слое обработанной поверхности // Физ. методы и приборы неразрушающего контроля: Сб. науч. тр. К., 1993; Mechanika w medycynie. Rzeszow, 2012; Rozważania nad fenomenem skrawania. Rzeszow, 2012 (у співавторстві).

М. М. Бесхмельніцина

ЛЮБИМОВ

Володимир Олександрович (26. 04. 1934, с. Калинів Пряшів. краю, нині Словаччина – 21. 05. 2013, м. Пряшів) – педагог, хормейстер, композитор, культурний діяч. Син О. Любимова. Д-р філософії (1971). Закін. пед. ф-т Карлового ун-ту в Празі (1957). Учителював. Працював ст. викл. пед. ф-ту Ун-ту